

tat que'l senyor Jimenez ha enviat recado que n' hi guardessem una altra? ¿Qu' aquest sombrero no li agrada? ¡y ara! que diu, home? donchs, miri, porque ho sábiga, es igual al que s' ha fet venir expressament de Perpinyá per don Jimenez..

Los fills de las principals casas, inflats al passejarse per las voltas de la Piassa del Vi, li donavan la dreta y ell ho prenía divertintlos, explicantlos mil facecias de la *Vila y Cort*, mil aventuras, y no cal dir si'l fill del marqués de Torremanya l' acompanyaria sempre y la franquesa ab que en Jimenez se'n entraría á la casa payral dels marquesos, com si fos en la seva.

Ha de calcularse com seria rebut lo flamant empleat á casa Torremanya, quan la marquesa veyá ab los mellors ulls la marxa dels amors de sa filla, que no podían esser més adequats á sas aspiracions; ells la portarían á figurar en la veritable Cort, somní de sas aspiracions; allá 's passejaría, ostentant l' escut de sa casa, ab cotxes y criats que saben tractar ab la finura castellana; las *pequeñeces de Gerona*, que deya en Jimenez, los carrers negres, bruts y rónechs, la petita cort que voltava al costat del governador, tot alló li causava llástima.

A voltas se presentava algún núvol y dubtes crudels venían á destorbar aquellas ilusions de la senyora marquesa. "¿Será ben cert lo que contan d' aquest jove? S' han vist tants desenganys per haver posat fé en los paraulas d' aquesta gent! Avuy son aquí, demá se troban á Córdoba, á la Manxa, á l' altra part del mon... corren la Seca y la Meca... y...," mes al curt rato se li asserenava l' enteniment, comensava á tranquilisarse ab la idea de que tot Gerona deya lo mateix, tothom ponderava las qualitats inmillorables d' aquell jove; si fos mentida no ho diría pas tothom, y la bona senyora no discuria que tothom ho deya porque en Jimenez aixís ho contava, la gent no feya altra cosa que repetir lo que un día ó altre havia escoltat de ell mateix; de manera, que l' origen de la cansó era l' mateix sempre.

Altra reflexió's feya la marquesa per tranquilisarse: "y be, feya, suposém que lo que diu en Jimenez es exagerat, que sols hi ha la mitat de lo que diu; donchs ja n' hi ha prou ab lo que donarém nosaltres á Isabel. Qu' ell ha de tenir una posició bona no hi ha que dubtarne; ¿d' ahont eixirían los quartos pel gasto extraordinari d' aquest jove? Tot lo que compra no li regalan pas los botiguers y negociants, viu en una dispesa de luxo, fuma puros tot lo día, fa regalos de valor, lo sou que te, tothom sab fins ahont arriba, l' empleo que desempenya no es d' aquells en que 's poden fer diners; per altra part no 'l miro capás de... en fi, veyám,, y restava del tot tranquilisada, deixant rodar la bola pel cantó qu' ella mateixa li donava l' empena.

Mentres tant, l' Ernesto Jimenez de Las Casas Sandoval, s' aprofitava admirablement de la ocasió, ja que en la casa 'l tractavan com de familia y ab totas las consideracions inimaginables. Ell preveya que podrian ocurrer contrarietats sérias en los seus amors ab Isabel y jurá ferse amo de son cor á tota costa y contra totas las eventualitats.

A més de sas qualitats físicas, de las trampas y astucias de que 's valía pera subjugar la noya, acudí á un ardit de resultats tremendos. Ella sabía un poch de francés, además d' algunas novelas castellanas que li faciilitava per llegir á ratos perduts, l' Ernesto n' hi

duya també de francesas, dels autors més verts y prohibits per la Iglesia, fentli senyals en los fulls y paratjes que creya podían convenirli á son objecte. Aixís lográ inculcarli tot lo que vegé útil per sos plans posteriors, puig ja cregué de bon principi inverossimil que sa posició pogués aguantarse llarga temporada, mentres que tinguent segura á la noya lograria arriscarse y probar fortuna.

La marquesa prou veyá ab mals ulls aquells llibrots, mes sa filla y l' Ernesto, ab quatre bonas rahons la deixavan contenta y en Bienvenido, que poca cosa entenía de francés, també hi trobá quelcom que en malhora hi aprengué per sa desgracia.

Tróbantse las cosas en dit estat y havent l' Ernesto, ohit moltas vegadas ponderar las qualitats y la guapesa de la filla d' en Jaume Andreu, volía coneixerla de totas passadas, y vingué que ni enmotllada una carta del procurador de Banyolas, avisant per pura cerimonia, com feya tots los anys, que 'l día següent comensaria la berema convidant als marquesos per si tenian gust d' anarhi. Enterat l' Ernesto, exclamá:

—¡Magnífich! la ocasió no 's presenta sempre, *organizaremos una partida de casa*, veritat, Bienvenido?

Efectivament; com los vells marquesos no tenian pas ganas d' anarhi, deixaren lo camp lliure als dos joves, quins comensaren los preparatius, demanant permís, l' Ernesto, pera ausentarse de l' oficina un parell de días.

Lo dissapte següent eixían pel portal de Fransa á caball de duas eugas del marqués, ab bótas de montar, gorra de pinxo, armats com Sant Pau, l' ayre de conquistador y 'l criat davant. La marquesa 'ls encarregá molt que tinguessen compte á pendre mal tot manejan las escopetas, ja que considerava que tant lo seu fill com l' Ernesto res hi entenían.

Arribaren á ca'l procurador mentres de totas las portas y botigas eixían donas y criaturas, per enterarse de la remor que feyan los dos caballers anant escapats pels carrers de Banyolas, sense respectar á ningú. En Jaume Andreu, que 's trobava fent beguda, surtí á la finestra ab lo porró á la má y de moment no coneixía als viatjers; mes alsá 'l cap lo criat y saludant al procurador li cridá que baixés á obrir la porta de la quadra. Llavors, admirat, se doná compte de la visita, cridá á las donas y baixá ell mateix á fer lo degut compliment als hostes:

—¿Quí diantre 'ls havia de fer per aquí?.. ¡Vaya una sorpresa, senyor marqués!.. Y sos pares, perquè no han vingut?..

Eixiren al balcó la esposa d' en Jaume Andreu y sa filla, mentres los caballers s' espolsavan la roba, saludant als senyorets donantlos la benvinguda ab la major cortesia y amabilitat, invitantlos á pujar desseguida, pera reposarse y pendrer alguna cosa.

Pujaren, esperantlos la Tecla al cim de la escala, mentres sa filla s' escapá un moment á la cambra per donarse una mirada al mirall y cambiarse 'l davantal y mocador del cap, los feu entrar al menjador.

—Vaya, que pendrán?.. que 'ls vindrá de gust?.. si ho haguessem sabut tindriam preparat l' esmorsar; en fi, farém lo que podrém...

Ells s' excusaren dihent qu' havían trencat la nou á Ponxammá, que beurían un trago y res més. Insistí la Tecla, refusaren novament y la esposa del procurador, cridant á sa filla, li digué que parés taula.